

Gledala ga je veselo in izzivajoče, in skoraj ljubo mu je bilo ob tem pogledu, da ni začutila žela v njegovi besedah.

— Ah, daj belega cvetja, še nekaj kosmičev mi ga daj! Vrag vzemi vse drugo, vsaj za danes! je vzkliknil, sam sebe priganjajoč v to lahkotno razpoloženje — kakor je z veseljem opazil, ne brez uspeha.

— Edino tako si lahko zaslužiš rdeči nagelj! se je zasmejala in se ni preveč branila.

Ko sta dospela v mesto, so že gorele luči. (Dalje prihodnjič.)

FRANJO ROŠ:

NAŠE JUTRO.

Sredi najglobljih polnoči,
v molku najtrših samot
smo obstali — v nas temà,
naša — brez cilja pot.

Ali iz muk najvišje noči
jekne srce bolno,
kakor da je zaslutilo
sredi pekla nebo.

In takrat zazvenela je
struna vseh strun iz nas
in takrat vzplamenela je
luč v ta mrtvi čas.

Prosto obzorje, čist pogled,
bogat samot sijaj...
Naša pesem polje v luč,
pije prostost in maj.

Kaj ste rãrli?

30/3 1920